

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

เป็นอยู่ในจิตลึกลับ ๆ

ทองคำเราเดี่ยวนี้นี้ได้ ๑๑ ตันกับ ๔๓๑ กิโลแล้ว เบื้องต้นที่มอบที่แรก ๑๑ ตัน ๓๗ กิโลครึ่งเข้าคลังหลวงเรียบร้อยแล้ว เมื่อวานนี้เราเอาของไปส่งโรงพยาบาลภูหลวง ไซ้แหละ มันลืมนะไปทุกวัน ๆ วันนี้จะไปพังโคน ถ้าไม่ไปพังโคนก็จะไปโรงพยาบาล ๕ วัน จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัส ศุกร์ ไปโรงพยาบาลต่อกันเรื่อย ๆ เสาร์อาทิตย์มักจะไปตามวัด เอาของไปให้ทานวัด

เดี่ยวนี้นี้ทางโรงพยาบาลได้ให้ปัจจัยเพิ่มอีก แต่ก่อนไม่ได้ให้ ให้แต่สิ่งของ พอตีเขาพูดผ่านหู คงจะเป็นเขาใส่ปัญหาเราก็ได้ หรือพูดตามธรรมดาของเขาก็ได้ ตีความหมายได้ทั้งสองอย่าง คือวันนั้นเราเอาปัจจัยไปให้เขา โรงพยาบาลนี้ไม่ใช่โรงพยาบาลใหญ่นัก ปรกติจ่ายเดือนละหนึ่งหมื่นเขาว่าอย่างนั้น จ่ายสำหรับคนไข้เดือนละหนึ่งหมื่น เพียงเท่านั้นก็มาเฉียดหัวใจเรา จากนั้นไปเราก็ให้โรงละสองหมื่น ๆ ตลอดมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ให้โรงละสองหมื่น ศรีวิไลถึงสามหมื่นก็มี มันอาจจะบันดลบันดาลในระยะนั้นก็ได้อะไร เราไปถามว่าเงินจ่ายเท่าไร เขาว่าสามหมื่น แต่เราให้สองหมื่นเท่านั้น เราทำไมพิลึกพิลั่นมากกว่าเขานักหนา ให้เพียงสองหมื่นเท่านั้นละ ชูด้วย ให้เขาแล้วก็ชูเขาด้วย ให้โรงละสองหมื่น ๆ ไปเรื่อย ๆ

จึงเรียกว่าสมบัติความถึงพร้อมด้วยผลประโยชน์ ถ้ามีทิ้งเฉย ๆ มันก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เช่น เงินเหรียญหรือทองคำมันก็เป็นแร่ธาตุที่เคลื่อนอยู่ เหมือนที่เคลื่อนอยู่ตามธรรมชาติของมัน ใครไม่เป็นเจ้าของมันก็ทิ้งเคลื่อน เอามาเป็นเจ้าของก็ยึดเฉย ๆ ทิ้งเคลื่อน เวลาแยกไปทำประโยชน์ก็เป็นความสุขแก่ผู้ได้รับไป เพราะฉะนั้นจึงมีเท่าไรหมดละเรา เอาไว้เฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์ ให้ไปปั๊บเกิดประโยชน์ทันที ให้อย่างนั้นละเรื่อย ๆ ๆ

วัดนี้ถ้าหากว่าจะเก็บเงินนี้ โห ได้มาก มากจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา เรื่องพันล้านเราไม่อยากจะพูด ถ้าหมื่นล้านขึ้นไปแสนล้านจะพูดได้เต็มปากสำหรับวัดนี้ แต่นี่ไม่เคยมีอะไรติดวัด มีเท่าไรออกหมดเลย เอาไว้จะเกิดประโยชน์อะไร นั่นบทเวลาตอบนะ ทิ้งไว้ก็เคลื่อนไปอย่างนั้นเกิดประโยชน์อะไร ยี่สิบปีนี้เป็นประโยชน์ทันที ๆ ว่าไง ยี่สิบคือให้เขา เป็นประโยชน์ทันที ๆ ทรัพย์ภายนอกก็อาศัยกันอย่างนั้น ๆ ทรัพย์ภายในคือธรรม บุญกุศลกับใจ เวลาเต็มที่แล้วที่นี้ไม่มีเวลาบกกาง ท่านว่านิพพานเที่ยง หัวใจเต็มตื่นด้วยอรรถด้วยธรรมเป็นธรรมธาตุล้วน ๆ แล้ว นั่นแหละคือนิพพานเที่ยง อยู่ที่หัวใจเป็น

ธรรมดาตุแล้ว รู้อยู่ประจักษ์เจ้าของจะไปถามใคร สนุทธิลธิโก รู้เอง คือเราบ่าเพ็ญ
ธรรม ๆ มันรู้ประจักษ์ในใจ ตั้งแต่ภาวนาล้มลุกคลุกคลานก็รู้มาเป็นลำดับลำดับ

เรียนหนังสือเราก็ไม่ปล่อยนะการภาวนา คือเรียนหนังสืออยู่นั้นนะภาวนา
เงียบ ๆ ไม่ให้ใครรู้ณะ ตอนเรียนหนังสือเรียนเปิดเผย เวลาเรียนเรียนอย่างเปิดเผย แต่
เวลาภาวนานี้เป็นเรื่องเฉพาะตัวเอง ไม่ให้ใครทราบเลย พระทั้งวัดไม่ทราบ แม้เพื่อน
ฝูงด้วยกันก็ไม่ทราบ คือเราไม่ไว้ใจที่จะทราบเรื่องของเรา เราเก็บเงียบ ๆ เลย พวกนี้
พวกลิงพวกค่าง จะว่าอะไรมันก็ได้ มันไม่มีผิดมีถูกอะไร เหนอ จะไปนิพพานเดี๋ยวนี้
เหวอคอยกันหน่อย ๆ มันไปอย่างนั้นซี แล้วจะว่าอะไรมันละใช่ไหม หลบตัวเองเสีย
ดีกว่า

หากจะว่าเป็นตามนิสัยก็ไม่น่าจะผิด คือมันเป็นอยู่ลึก ๆ ในใจ ไม่เคยปล่อยนะ
การภาวนา เรียนหนังสือไปทางเรียนเรียน แต่หัวใจกับภาวนาถึงเวลาแล้วเข้าปั๊บบ เข้า
ภาวนา เช่นอย่างเข้าในห้องไปภาวนา กลางคืนก็ภาวนา เป็นประจำจนกระทั่งออก
ปฏิบัติอย่างเปิดเผย เวลาเรียนนี้ทำอย่างเงียบ ๆ ไม่ให้ใครทราบ เราจึงได้พูดให้ฟังว่า
เราเรียนหนังสืออยู่ ๗ ปี ภาวนาลงแดนอัศจรรย์ ๓ หนเราไม่ลืม เป็นอยู่วัดโยธานี้หน
แรก หนหนึ่ง แล้วก็ไปเป็นที่ไหนอีกน้า ทางเชียงใหม่ทางไหน ๓ หนที่เป็นแบบ
อัศจรรย์

นั่นละพอหยุดเรียนแล้วก็พุ่งใส่นี้เลย จะเอานี้ให้ได้ ว่าอย่างนั้นเลย คือให้ได้โดย
ถ่ายเดียว เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ พอออกจากเรียนปั๊บบก็ใส่ปั๊วะเลย เอาได้จริง ๆ ก็มันซัด
กันทั้งวันทั้งคืน สุดท้ายก็ไม่พ่นเงื่อมมือของเราไปได้ ได้ เรียนหนังสืออยู่เป็น ๓ หน แต่
จับเอาไว้ มันเป็นเชื้อสำคัญนะฝังลึกมาก เพราะเป็นของอัศจรรย์ขึ้นภายในใจ ถึง
หายไปแล้วความจำเรื่องอัศจรรย์มันก็ไม่ได้จืดจางไปไหน

เพราะฉะนั้นเวลาออกแล้วจึงใส่ใหญ่เลย เรียนหนังสืออยู่ ๗ ปี ที่ภาวนาแฝง ๆ
ไป ถ้าแรงหนังสือมากภาวนาก็อ่อนลง แต่ไม่ขาด ทำอยู่คนเดียวเงียบ ๆ ไม่ให้ใครทราบ
มันหากเป็นอยู่อย่างลึก ๆ ลับ ๆ นั่นละ คือไม่น่าจะเล่าให้ใครฟังมันก็เป็นเองในตัวเอง
รู้เองนะ ไม่พูด เพื่อนฝูงจะสนิทสนมมากน้อยเพียงไรเรื่องภาวนาไม่เคยพูดให้ใครฟัง
เลย เหมือนว่ามันไม่ควรแก่กันเลยเรื่องภาวนา เขากับจิตดวงที่มันเป็นอยู่เดี๋ยวนี้นะ

สนิทสนมเป็นลิงเป็นค่างไปด้วยกันเป็น แต่ลึก ๆ ไม่ให้รู้ เขาเป็นลิงเป็นค่างก็ลิง
ค่างของพระนั่นแหละ พูดหยอกพูดเล่นเหมือนคนเราธรรมดา แต่หยอกเล่นกันในวง
ธรรมวินัยเท่านั้นเอง แต่ภายในลึก ๆ ไม่ให้รู้ มันอดคิดไม่ได้นะ มันคงเป็นนิสัยอันหนึ่ง
ของมันอยู่ในจิตลึก ๆ ไม่ให้ใครทราบละ เป็นอยู่ลึก ๆ เรียนหนังสืออยู่ก็ไม่ละภาวนา

มันหากฝังลึกของมันอยู่นั้น ตั้งแต่ไปได้แดนอัศจรรย์ที่วัดโยธานิมิตรครั้งแรกนั้นละ ตั้งแต่นั้นละฝังลึก เรียนหนังสือ ๗ ปีเป็น ๓ หน พอหยุดแล้วบุกใหญ่เลยก็ได้

โอ้ การภาวนาเป็นของเล่นเมื่อไร พุทธศาสนาคือศาสนาองค์แห่งการภาวนา รากแก้วแก่นแท้อยู่ที่ภาวนา พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยการภาวนา พระสาวกทั้งหลายที่เป็น สรรณิ คจฺฉามิ ของพวกเราล้วนแต่มาจากภาวนาทั้งนั้น แต่ใครไม่ค่อยได้สนใจ อย่างที่เคยพูดเมื่อวานหรือไงที่ว่าอริขของท่านกลายเป็นพระธาตุๆ นั้นนะ นั่นคือตีตราเป็นพระอรหันต์เรียบร้อยแล้วอย่างเปิดเผยทางธาตุชั้นธ ของท่านเป็นอยู่ภายใน คือเมื่อใจบริสุทธิ์พูดให้ชัดเจนเสียเลย เมื่อใจบริสุทธิ์ความบริสุทธิ์ของใจนี้มันชักฟอกธาตุชั้นธ แม้จะเป็นส่วนหยาบก็กลายเป็นส่วนละเอียดเข้าไป

เพราะฉะนั้นอริขของท่านผู้เป็นพระอรหันต์จึงกลายเป็นพระธาตุได้ คือมันฟอกอยู่ในตัว ฟอกโดยหลักธรรมชาติ ยิ่งเวลาท่านเข้าสมาธิภาวนานั้นร้อยเปอร์เซ็นต์เลย มันฟอกของมันอยู่ในนั้นละ จิตที่บริสุทธิ์ฟอกธาตุชั้นธที่เป็นส่วนหยาบให้กลายเป็นของละเอียดไปตามๆ กัน เพราะฉะนั้นจึงกลายเป็นพระธาตุได้เวลาท่านมรณภาพไปแล้ว พอจิตบริสุทธิ์แล้วมันค่อยชักฟอกออกนะ มันฟอกในตัวของมันเอง จิตที่บริสุทธิ์ชักฟอกภายในธาตุในชั้นธเป็นหลักธรรมชาติเอง ยิ่งได้เข้าภาวนาเข้าที่สงบจิตเข้าสู่ภายในล้วนๆ แล้วฟอกร้อยเปอร์เซ็นต์ๆ เลย

นักภาวนาเท่านั้นต้องจิตเป็นถึงจะพูดได้ นักภาวนาถ้าจิตไม่เป็นพูดไม่ได้ ถ้าเป็นแล้วเปิดได้เลย ไม่สะทกสะท้านกับผู้ใด เพราะมันเป็นอยู่กับใจตัวเอง ทีนี้เวลามันเปิดโล่งออกแล้วมันก็ได้มองเห็นกิเลสชัดเจน ที่มันปิดมันบังติดเขาดิดเราคือติดกิเลส ตัวเองนั่นแหละ ติดเขาดิดเรา สมมุติว่าขึ้นไปเทศน์นั่งสนอยู่บนธรรมมาสน์ คือติดเขาดิดเรา เข้าใจใหม่ เมื่อมันปล่อยเสียหมดแล้วมันจะค้นหาอะไร เนาะเข้าใจใหม่

ไม่มี โลกธาตุนี้ไม่มี บอกตรงๆ เลย เทศน์ให้เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมฟังก็ไม่มี เพราะธรรมนี้เหนือหมดแล้วจะไปมีอะไรกับสิ่งเหล่านี้ โลกุตระธรรมคือธรรมเหนือโลกอยู่แล้วโดยธรรมชาติ ท่านจะไปห่วงกับอะไร เทศน์ที่ไหนก็เทศน์ คนมากคนน้อย คนชั้นนั้นชั้นนี้เอามาว่าเฉยๆ ธรรมแท้อยู่ที่ใจท่าน กระจ่างแจ้งอยู่นี้ละไม่ต้องไปหาที่ไหนมาเป็นพยาน จะเอาอะไรมาทับถมมันนี้ให้อับเฉาลงไปไม่มี ถึงเวลาออกก็ออกออกๆ แล้วแต่จะออกหนักเบาเล็กน้อยสำหรับผู้มารับประโยชน์จากการฟัง ถ้าควรจะออกเต็มที่ก็เต็มเหนี่ยวเลย

อย่างเทศน์สอนพระภาวนาเพื่อมรรคผลนิพพานล้วนๆ อย่างเราเทศน์อยู่บนนี้ละ แต่ก่อนที่ว่าเทศน์เผ็ดๆ ร้อนๆ เทศน์อยู่บนศาลา เทศน์สอนพระล้วนๆ เต็มนี้ไม่มี ละเทศน์กัณฑ์อย่างนั้นไม่มี มีแต่เทศน์แกงหม้อใหญ่ๆ เทศน์อย่างนั้นไม่มี มันหากเป็น

มันโล่งหมดเลย แล้วแต่จะเทศน์หนักเบาอย่างน้อยมันหากเป็นเองในจิต ที่จะว่าสะทกสะท้านหัวนโหวกับสิ่งใดในโลกนี้บอกว่าไม่มี หมด

เพราะธรรมนี้เหนือทุกอย่างแล้ว สมควรที่จะเทศน์หนักเบาอย่างน้อยเพียงไร เกี่ยวกับผู้มาศึกษาอบรมจะได้รับผลประโยชน์ ก็เทศน์ไปตามขั้นตามภูมิ ถ้าควรจะฟังเลยก็ฟังเลย อย่างเทศน์สอนพระผู้ต้องการมรรคผลนิพพานล้วนๆ นี่เทศน์มันจะไหลออกเลยเชียว คือเทศน์จิตล้วนๆ ในหลักธรรมชาติล้วนๆ นี่เทศน์ง่ายเทศน์คล่อง เทศน์แกงหม้อใหญ่นี้เทศน์ลำบาก ถ้าจะตีแรงๆ หรือหัวเด็กก็มี หัวคนแก่ก็มี แต่ตัวมันคึกมันคะนองมันหลบอยู่มันดีไม่ถูกละชิไซ้ไหม ไปถูกหัวคนแก่มันก็เจ็บ ถูกหัวเด็กมันก็เจ็บ มันก็ตีปะะๆ แปะๆ ไปอย่างนั้น ใจตัวอันธพาลมันอยู่หลังๆ จะเอามันหัวแตกมันไม่ได้ดี เป็นอย่างนั้นเข้าใจไหมละ นี่ละแกงหม้อใหญ่เป็นอย่างนั้น

ถ้าแกงหม้อเล็กใส่เปรี้ยวๆ ผู้ฟังเปิดรับเต็มเหนียวแล้ว ผู้เทศน์ก็เปิดเต็มเหนียวเลย ฟังๆ พอพูดอย่างนี้แล้วเราได้เห็นพ่อแม่ครูจารย์เทศน์นี้ แหม ท่านเทศน์บรรจงนะ นิสัยท่านเป็นนิสัยบรรจง พูดเสียงกังวาน พูดบรรจง ไม่ค่อยพูดเร็วละ ถึงขนาดนั้นเวลาท่านฟังถึงธรรมะขั้นสูงสุดนี้ แหม จนรวไปเลย คืออำนาจของจิตพลังของจิต พลังของธรรมภายในจิตนี้พุ่งตันออกมาๆ จนเสียงเทศน์รวไปเลยเหมือนปืนกล คือพลังของจิตแรง

เมื่อเป็นนี้แล้วมันก็เข้ากันได้เลย จะไปถามใคร ถ้าไม่เป็นอย่างไรมันก็ดันไม่ได้เตาไม่ได้ ถ้าเป็นแล้วมันก็เหมือนกัน ที่นี้พอมันเปิดออกหมดแล้วจะเอาอะไรมาติด นอกจากจะพูดตามผลประโยชน์ของผู้มารับฟังเท่านั้น ควรที่จะได้รับอย่างน้อยเพียงไรก็ไปตามนั้น ถ้าไม่ควรได้รับปิดเลย ดึงออกก็ไม่ออก ถ้าควรจะได้รับนี้ฝางที่เดียวออกทะลุเลย เป็นอย่างนั้นนะธรรม ท่านไม่ขึ้นอยู่กับความสะทกสะท้านหัวนโหว ท่านไม่มีแต่เหตุผลโลกที่ผู้มารับจะได้รับผลประโยชน์อย่างน้อยเพียงไรจะออกตามนั้นๆ เท่านั้นเอง

เอาละพอ วันนี้พูดเท่านั้น หยุดแหละ ให้พากันไปปฏิบัติชะภาวนา เวลามันรู้มันรู้จริงๆ นะจิตนะ เวลามันรู้มันรู้จริงๆ มันว่างไปหมดจริงๆ เวลาปิดตันก็กิเลสนั้นละครอบเอาไว้ กระจุกกระจิกไม่ได้เลย พอตีกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วจำไปหมดเลยนั้น จำให้ตีค่านี้ มีกิเลสเท่านั้นปิดบังใจไว้ไม่ให้ออกได้ตามสะดวกสบาย ใจพวกที่ว่าสะทกสะท้านหัวนโหวมีแต่กิเลสทั้งนั้น ความติดเขาติดเรา เมื่อไม่ติดอะไรแล้วมันก็โล่งไปเลย เอาละให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*